

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. H.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2017, č. j. 41 A 3/2016 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2015, č. j. MMJ/OD/17214/2015-6, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), spáchaném ve formě zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla r. z. X, na ulici P. u domu č. X v J. (souřadnice GPS X) ve směru jízdy do centra, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci J. o 12 km/hod., za což mu byla uložena pokuta v částce 2000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015, č. j. KUJI 75309/2015, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 41 A 3/2016 - 54, zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Krajský soud konstatoval, že měření rychlosti stěžovatelem provozovaného vozidla bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a skutkový stav tak byl náležitě zjištěn. Krajský soud také nesouhlasil s námitkou, že stěžovatel nebyl dostatečně poučen o právu nahlížet do spisu; krajský soud dodal, že stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, který je ustanovován i v jiných přestupkových věcech a v dané problematice tak disponuje potřebnými znalostmi ohledně práv účastníků řízení. Dále krajský soud nepřisvědčil námitce stran nedostatečné specifikace místa měření rychlosti vozidla, protože popis místa spáchání skutku byl proveden dostatečně konkrétně; v projednávané věci tedy nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem stěžovatele, neboť skutek je zcela jednoznačně vymezen nejen svým popisem a časovým údajem, ale i určitým úsekem komunikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36). Se stěžovatelem nebylo možné podle krajského soudu souhlasit ani v tom, že by policie nebyla oprávněna v daném úseku měřit rychlost. Na žádost soudu doložil žalovaný do spisu sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územní odbor Jihlava, dopravní inspektorát ze dne 27. 2. 2015, ze kterého je patrné, že Městská policie Jihlava je oprávněna měřit rychlost jízdy vozidel na ulici P. Krajský soud taktéž neshledal důvodnou námitku stěžovatele, který měl za to, že správní orgán nedostatečně odůvodnil své závěry o zaviněném spáchání přestupku, má naopak za to, že otázka zavinění byla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdůvodněna odpovídajícím způsobem. Stěžovatel neobstál ani se svou námitkou ohledně uložené sankce, krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně výši sankce odůvodnil dostatečně.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že není povinen prokazovat svou nevinu a nesouhlasí s krajským soudem, že všechny námitky uplatněné v žalobě měl stěžovatel uplatnit již během správního řízení, nejpozději pak v podaném odvolání. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že námitky proti měření rychlosti byly vyhodnoceny jako účelové, protože je jeho zástupce uplatňoval již v celé řadě jiných přestupkových řízení. Krajský soud dle stěžovatele toto tvrzení neprokázal, neuvedl, o jaká přestupková řízení by se mělo jednat, což stěžovatel považuje za nepřezkoumatelnou úvahu. Takovýto plošně negativní přístup krajského soudu k veškerým argumentům učiněným určitým zmocněncem podle stěžovatele vyvolává pochybnosti o nepodjatosti. V souvislosti s tím stěžovatel zmínil rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 – 47.

[6] Stěžovatel namítl, že ač byl strážník obsluhující rychloměr k tomuto proškolen, není vyloučeno, aby v konkrétním případě postupoval v rozporu s tímto proškolením. Krajský soud podle stěžovatele nerespektoval princip *in dubio pro reo*, když podle něj nebylo dostatečně prokázáno, že by ke změření stěžovatelova vozidla došlo. Krajský soud se však nikterak nevyjádřil k jeho důkaznímu návrhu; stěžovatel v žalobě namítal, že záměrný kříž na výsledném snímku neprokazuje zaměření měřícího bodu v průběhu měření. Stěžovatel v tomto spatřuje tzv. opomenutý důkaz, tedy procesní vadu závažného rázu a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Krajský soud se dle stěžovatele nevyjádřil ani k jeho námitce, že měření rychlosti bylo provedeno na vyšší než dovolenou vzdálenost, jakož ani k námitce, že nebyla prokázána totožnost vozidla na snímku

s čitelnou státní poznávací značkou a vozidla na snímku se záměrným křížem, v čemž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Dále se krajský soud nevyjádřil k námitce, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze.

[7] Stěžovatel má dále za to, že krajským soudem byla nesprávně posouzena jeho žalobní námitka, že správní orgán porušil poučovací povinnost ohledně práva na nahlížení do spisu. Krajský soud dle stěžovatele rovněž pochybil, když nevypořádal jeho námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně. Tato nepřezkoumatelnost měla spočívat v tom, že správní orgán neodůvodnil údaje o čase a místě přestupku uvedené ve výroku a dále v tom, že správní orgán nevypořádal rozpory mezi těmito údaji uvedenými v jednotlivých podkladech rozhodnutí.

[8] Nesprávně byla dle stěžovatele krajským soudem hodnocena i jeho námitka, že nebyl zjištěn ani prokázán rychlostní limit v místě měření rychlosti. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by jakožto obviněný měl povinnost prokazovat, že by v daném místě platil jiný než obecný rychlostní limit. Tato důkazní povinnost dle stěžovatele náleží žalovanému, v daném případě rychlostní limit vyplýval pouze z dokumentů povahy úředního záznamu, které nejsou samy o sobě způsobilé prokázat rozhodnou skutečnost, k čemuž stěžovatel odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36. Správní orgán se dle stěžovatele rychlostním limitem ani nezabýval, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[9] Stěžovatel má za to, že krajský soud nedostatečně vypořádal rovněž jeho žalobní námitku, dle které správní orgán nedostatečně odůvodnil závěr o formě zavinění a ve světle zásady in *dubio pro reo* dovodil, že přestupek byl spáchán nedbalostně. Rozhodnutí správního orgánu prvého stupně považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se správní orgán ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal s konkrétní formou nedbalostního zavinění, tedy neuvedl, zda byla nedbalost stěžovatele vědomá či nevědomá. K tomuto stěžovatel uvedl rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004 - 89.

[10] Stěžovatel nepovažuje za prokázaný ani řádně odůvodněný závěr správního orgánu, že bylo přitěžující okolností to, že bylo měření rychlosti provedeno v dopoledních hodinách. Dále také nesouhlasí se způsobem, jakým se s jeho žalobní námitkou ohledně tohoto závěru správního orgánu krajský soud vypořádal a má za to, že i tato žalobní námitka byla opomenuta. Dále stěžovatel poukázal na nedostatečné vypořádání námitky ohledně nerespektování institutu zahlazení odsouzení správním orgánem. Správní orgán může dle stěžovatele v rámci osoby pachatele hodnotit jeho přestupkovou minulost, musí při tom však respektovat institutu zahlazení odsouzení, k tomuto stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 8 As 82/2010. Závěrem stěžovatel uvádí, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla odůvodněna výše uložené pokuty, což také v žalobě namítal, avšak krajský soud ani tuto námitku nevypořádal.

[11] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

[12] Žalovaný se v písemném vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Stěžovatel nepodřadil své námitky pod žádný ze zákonem stanovených důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Z jeho kasační stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje důvody dle písm. a), b) a d), neboť namítá nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je součástí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; veškerá judikatura zdejšího soudu je dostupná z www.nssoud.cz).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] V prvé řadě se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Podle stěžovatele jsou nepřezkoumatelné úvahy krajského soudu ohledně účelovosti námitek proti měření rychlosti. Krajský soud se měl dále nedostatečně vypořádat s námitkou týkající se záměrného kříže na snímcích měřeného vozidla, s námitkou nedodržení maximální vzdálenosti, ze které je možné provádět měření rychlosti, s námitkou nerozpoznatelnosti měřeného vozidla na fotografii, s námitkou provádění měření v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení a také s námitkou nedostatečně odůvodněného závěru správního orgánu, ohledně přitěžující okolností měření rychlosti prováděné v dopoledních hodinách.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, neboť je z něj zjevné, jak krajský soud ve věci rozhodl, své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový stav a vycházel přitom z obsahu spisu a informací v něm uvedených. Krajský soud a správní orgány provedly vnitřně konzistentní právní hodnocení, z něhož plyne ucelený právní názor. Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud tedy důvodnými neshledal.

[19] Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, že jsou žalobní námitky proti měření rychlosti účelové, jako účelové shledal tvrzení stěžovatele, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze a tuto úvahu také odůvodnil. Nejvyšší správní

soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že vzhledem ke skutečnostem, které vyplynuly ze správního spisu, není důvodné pochybovat, že by provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru při jednání před krajským soudem bylo již nadbytečné. Na tuto nadbytečnost lze usuzovat vzhledem k tomu, že strážník L. M. obsluhující laserový měřič byl k dané činnosti řádně proškolen (viz osvědčení předložené krajskému soudu) a z listinných důkazů lze uzavřít, že bylo dané měření provedeno řádně.

[20] Dostatečně byly krajským soudem vypořádány taktéž ostatní související námitky dotýkající se správnosti prováděného měření rychlosti strážníkem městské policie. Z rozsudku krajského soudu plyne, že se řádně vypořádal s veškerou zásadní argumentací stěžovatele ohledně způsobu prováděného měření, které však nepřisvědčil, a že se přiklonil k argumentaci vyplývající z listinných důkazů založených ve správním spise a dále důkazům provedených v rámci soudního řízení. Krajský soud se sice rozsáhle nevyjadřoval ke vzdálenosti, na kterou bylo měřeno, k umístění záměrného kříže, k rozpoznatelnosti vozidla, takový postup však nepředstavuje v posuzovaném případě vadu a byl namístě. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí lze odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 209/2016 – 93).

[21] Dále stěžovatel namítal nedostatečné vypořádání jeho žalobní námitky ohledně vymezení místa a času spáchání přestupku a rozporů mezi těmito údaji uvedenými v jednotlivých podkladech rozhodnutí správního orgánu. Shodnou námitkou na podkladě obdobných skutkových a právních okolností se Nejvyšší správní soud zabýval v již citovaných rozsudcích ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38. Z rozsudku osmého senátu lze citovat: *„K namítané nedostatečné konkretizaci místa údajného protiprávního jednání Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje stěžovateli v tom směru, že na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).“*

[22] Ve výše označeném rozsudku sedmého senátu zdejší soud vyslovil následující závěry, jež dopadají také na nyní projednávanou věc: *„V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve*

výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo." Obec Židlochovice lze považovat za obec menší velikosti a ani dopravní situace v ní se nejeví složitou; [...]. *Nejvyšší správní soud proto shodně jako krajský soud považuje vymezení skutkové věty v rozhodnutí správního orgánu I. stupně za dostatečné a nezakládající nezákonnost či nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí."*

[23] V nyní souzené věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu názvem obce J., na ulici P. u domu č. X, ve směru jízdy do centra a taktéž upřesnil dané místo souřadnicemi a dále uvedl, že ve vymezeném místě byla stěžovateli, jako řidiči motorového vozidla značky AUDI, registrační značky X naměřena silničním laserovým rychloměrem rychlost 65 km/hod (resp. 62 km/hod), čímž stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci J. o 12 km/hod, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 21. 7. 2015 v 9:39 hod. Z výroku rozhodnutí je tak zřejmé, že stěžovatel při jízdě motorovým vozidlem značky AUDI, registrační značky X, po ulici P. u domu č. X v J. v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, tuto dovolenou rychlost překročil, a to o méně než 20 km/h, čím byla naplněna skutková podstata § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Stěžejní v daném případě bylo, že nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem stěžovatele, neboť konkrétní okolnosti, jež vyšly najevo, umožňují popis místa spáchání správního deliktu stěžovatelem dostatečně individualizovat. Krajský soud se taktéž ve svém odůvodnění zcela dostatečně vypořádal se stěžovatelovými námitkami ohledně údajů o místě a čase spáchání přestupku, přičemž stěžovateli velmi srozumitelně vysvětlil vznik možných rozporů v jednotlivých podkladech pro rozhodnutí správního orgánu. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevné, jaké jednání je stěžovateli kladeno za vinu, výrok rozhodnutí tak odpovídá formálním požadavkům a celé rozhodnutí je dle Nejvyššího správního soudu zcela přezkoumatelné a jeho výrok je odůvodněn v souladu se zákonnými požadavky.

[24] Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry krajského soudu, že správní orgán dostál své poučovací povinnosti; v oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání stěžovatele poučil ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu. Takovéto poučení obstojí jako přiměřené dle § 4 odst. 2 správního řádu, jelikož z něj srozumitelně vyplývá, že se stěžovatel mohl u správního orgánu do vydání jeho rozhodnutí s podklady seznámit, ať již při ústním jednání nebo prostřednictvím nahlížení do spisu. To, že tak stěžovatel neučinil, nemůže být přičítáno k tíži správního orgánu I. stupně, tím spíše, že se stěžovatel po řádném předvolání k ústnímu jednání bez jakékoliv omluvy nedostavil a svého práva seznámit se s podklady nevyužil. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí sice není totožné s právem seznámit se s podklady rozhodnutí, avšak není možné se k podkladům vyjádřit, pokud by se s nimi stěžovatel nejprve neseznámil. Stěžovatel byl v předvolání poučen i o svém právu dát se zastupovat advokátem nebo jiným zvoleným zástupcem, kterého také využil. Zmocněnec stěžovatele Ing. M. J. kontaktoval správní orgán I. stupně s žádostí o kopii spisového materiálu dne 23. 10. 2015, tedy až po vydání rozhodnutí orgánem prvního stupně. Z toho však nelze usuzovat, že tak stěžovatel nemohl učinit již před udělením plné

moci Ing. J., jak naznačuje stěžovatel ve své kasační stížnosti. Poučení správního orgánu prvního stupně bylo formulováno takovým způsobem, že mu stěžovatel mohl porozumět i vzhledem k absenci právního zastoupení a právního vzdělání.

[25] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v místě, kde strážníci obecní policie prováděli měření, byla stanovena rychlost 50 km/h. Se stěžovatelem nelze souhlasit, že by správní spis neposkytoval oporu pro závěr, že v daném úseku byla možno jet maximální rychlostí 50 km/h, ale rychlostí vyšší. Ze správního spisu (mj. z dokumentace z měřícího zařízení a z úředního záznamu Městské policie Jihlava) vyplývá, že v daném úseku, resp. v dané části obce, byla dovolena maximální rychlost 50 km/h. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, na který stěžovatel odkazuje, a dle kterého nebyl záznam z měřícího zařízení seznán průkazným, neshledává Nejvyšší správní soud případným. Nyní řešená věc je značně odlišná vzhledem ke kvalitě záznamu z měřícího zařízení, která je naprosto dostatečná a vozidlo stěžovatele je na něm rozpoznatelné bez jakýchkoliv potíží. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že v obecné rovině záznam z měřícího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy. Fotografie pořízená měřícím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel nepředložil žádný relevantní podklad, který by potvrzoval správnost jeho tvrzení o tom, že v daném úseku bylo možno jet rychlostí vyšší než 50 km/h, resp. který by měl potenciál zpochybnit závěry správních orgánů. Nejvyšší správní soud tak považuje rychlostní limit 50 km/h v úseku, kde bylo měření prováděno za prokázaný a námitce stěžovatele nepřisvědčuje.

[26] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon"), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve

výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.

[27] Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23). V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, publ. pod č. 2291/2011 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že správní orgán byl při rozhodování o výši sankce za přestupek (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva spočívající v zahlazení odsouzení. Na zmíněný rozsudek navázal rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož *„je třeba institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“*.

[28] Správní orgán ve svém rozhodnutí výši uložené sankce odůvodnil zcela dostatečně a jeho úvahy jsou přezkoumatelné. K přestupkům, kterých se stěžovatel dle výpisu z evidenční karty řidiče v minulosti dopustil, nebylo přihlíženo při určování výše sankce, nýbrž při posuzování osoby pachatele, což je ve světle výše uvedené judikatury i dle úvah

Nejvyššího správního soudu v pořádku. Stěžovatelovu námitku ohledně nerespektování institutu zahlazení odsouzení správním orgánem vypořádal krajský soud postačujícím způsobem.

[29] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu